

Snejp kraĉis amare sur la teron.

Poste Hari eliris la vestoĉambron sola por meti sian Nimbuson 2000 reen en la balailan remizon. Li ne povis memori pli feliĉan tempon. Li vere sukcesis ion pri kio fieri – neniu povus ankoraŭ diri, ke li nur havis faman nomon. La vespero neniam aromis tiel dolĉe. Li paŝis sur la malseka herbo, vivante denove la lastan horon reve, kiu aspektis kiel ĝoja konfuzo: Oragrifaj kurantaj al li kaj lin levantaj sur siaj ŝultroj; malproksime Ron kaj Hermiona saltantaj, Ron huraanta spite de peza nazosangado.

Hari atingis la remizon. Li kliniĝis kontraŭ la ligna pordo kaj rigardis supren al Porkalo, kun ĝiaj fenestroj rebrilantaj pro la suna malleviĝo. Oragrifo antaŭas. Li sukcesis, li frontis Snejp.

Teme de Snejp...

Figuro en kapuĉa mantelo venis rapide suben laŭ la ĉefŝtuparo de la kastelo. Sendube ne dezirante sin montri, li hastegis kontraŭ la prohibata arbaro. La venko de Hari eliris el lia menso dum li observis tion. Li rekonis la ŝtelecan paŝon de tiu figuro. Snejp, kaŝirante al la arbaro dum ĉiuj ceteraj vespermanĝis – kio okazas?

Hari eksaltis ree sur sian Nimbuson 2000 kaj ekflugis. Glisante silente super la kastelo li vidis Snejp eniri la arbaron kurante. Li sekvis lin.

La branĉoj kunplektiĝis tiel dense, ke li ne povis vidi kien Snejp estis irinta. Li krozis ronde, pli kaj pli malalte, tuŝetante la plej suprajn branĉetojn ĝis li aŭdis voĉojn. Li glisis kontraŭ ili kaj haltis senbrue en turanta fazo^[45].

Li grimpis atente laŭ iu branĉo, tenante sekure sian balailon, provante vidi tra la foliaro.

Sube en ombra placo staris Snejp, kiu ne estis sola. Ankaŭ Ciuro estis tie. Hari ne povis vidi lian mienon, sed li balbutis pli ol iam ajn. Hari penis kapti la vortojn.

“M-mi ne s-scias kial vi dez-ziris paroli kun m-mi, kaj en t-tia loko, Severus...”

“Ho, mi nur preferis privatan diskuton,” diris Snejp, kun frosta voĉo. “Studentoj ja ne devas ekscii pri la Ŝtono de la Saĝuloj.” Hari kliniĝis antaŭen. Ciuro murmuris ion. Snejp interrompis lin.

“Ĉu vi jam eltrovis rimedon por preterpasi tiun beston de Hagrid?”

“S-sed Severus, m-mi –”

“Vi preferu ne havi tian malamikon, kia mi, Ciuro,” diris Snejp farante paŝon kontraŭ li.

“M-mi ne k-komprenas kion vi –”

“Vi komprenas perfekte, kion mi sugestas.”

Strigo ululis laŭte, kaj Hari preskaŭ falis el la arbo. Li stabiligis sin kaj